

Περὶ (ἐγχωρίου) 7^{ης} Τέχνης

ΣΤΑΜΑΤΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥΛΗ

Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ χώρα μὲ τὰ περισσότερα, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ βαθύτερα ποτάμια τοῦ κόσμου.

Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πηνειό, τὸν Ἀῶο, τὸν Σπερχειό, τὸν Ἀλιάκμονα, τὸν Νέστο, τὸν Νεῖλο (συγγνώμην, νόμισα ὅτι ὁ Νεῖλος εἶναι ποτάμι δικό μας ἐνῶ γνωρίζω ὅτι ἀνήκει στὸν Καναδά) ὑπάρχουν καὶ οἱ χιλιάδες ποταμοὶ δακρύων ποὺ σχηματίσθηκαν ἀπὸ τὶς πονεμένες ταινίες τοῦ ἐγχωρίου κινηματογράφου.

Ἔτσι ἐνῶ ἡ στάθμη τῶν Ἑλληνικῶν ταινιῶν παραμένει σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα, ἀντιθέτως ἡ στάθμη τῶν σχηματισθέντων ἀπὸ δάκρυα ποταμῶν μας ἀνέρχεται συνεχῶς.

Ὅμως ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα εἶναι οἱ ἑλληνικὲς ΤΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ποὺ κάνουν τὸ «Μπὲν Χούρ» νὰ τρέμῃ, τὶς «Δέκα Ἐντολές» νὰ χλωμιάζουν, τὸ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη» νὰ ἠττᾶται.

Κι' ὅταν λέμε «Ἵπερπαραγωγή» ἐννοοῦμε — μὲ τὰ δικά μας μέτρα — πολλὰ κλάματα, πολλοὺς στεναγμούς, πολλὰ μπου-

ζούκια, ἄπονη ἐγκατάλειψη τῆς πτωχῆς, ἀλλ' ἐντίμου Φιλίτσας, ἐνδεχόμενη ἀπόπειρα αὐτοκτονίας καὶ τραυματισμὸς τῆς ἀτυχοῦς νέας ἢ ὁποῖα ὁμως καὶ διασώζεται διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἱατροῦ παθολόγου κ. Τόλη ποὺ ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΥΧΑΙΑ περνοῦσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἀποπείρας καὶ ὁ ὁποῖος κ. Τόλης εἶναι ἀδελφὸς τοῦ μνηστῆρος τῆς ἐγκαταλειφθῆσης καὶ μικρανεψιὸς τοῦ κυρ - Χαρολάμπη ἀδελφικοῦ φίλου τοῦ πατέρα τῆς Φιλίτσας. Στὴ συνέχεια ὁ κ. Τόλης πιάνει τὸν ἀδελφό του:

— Γιατὶ ἐγκατέλειψες τὴν Φιλίτσα;

— Ἐγνώρισα μιὰν ἄλλη...

— Ντροπὴ σου, Ἀργύρη... Τὶ θὰ πῆ ὁ κύκλος μας;

Ξέρεις ὅτι ἡ Φιλίτσα αὐτοκτόνησε;

— Τελείως;

— Σχεδόν. Τὴν πρόλαβα στὸ τσάκ.

Τότε ὁ Ἀργύρης μετανοεῖ καὶ τρέχει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κοπέλλας. Τὴν πέρνει, πᾶνε στὰ μπουζούκια κι' εὐτυχισμένοι ἀκοῦνε τραγούδια τῆς χαρᾶς. Ὅπως π.χ. αὐτό:

